

[Hartvig Frisch.]

Grunde, der for os var tvingende, viste det sig, at der alligevel kom Tvang fra en helt anden Kant, og det gav ulige Vilkaar, som gjorde det meget rimeligt, at man kom til en Forhandling, hvor de overbevisende Grunde samtidig var de tvingende.

Jeg vil efter de Ord, som er sagt af den højtærede Justitsminister, ikke komme dybere ind paa det voldsomme Angreb paa Nævningeinstitutionen, som det ærede Medlem Hr. Pürschel rettede, men der er et Punkt, jeg gerne som Lægmand, Ikke-Jurist, vil hæfte mig ved. Jeg tænker, at der vil være mange i denne Sal, der ligesom jeg erindrere de Lejligheder for nylig, hvor det ærede Medlem Hr. Pürschel med al sin Veltalenhed og al den Højtidelighed, han kunde opdrive, gjorde sig til Talsmand for, at det var absolut skandaløst, at man sigtede Dommerne for Partiskhed. Jeg husker bevægede Ord af det ærede Medlem i den Anledning.

Det forbavser mig egentlig som ganske læg Mand, at Forholdene i vort Retsvæsen altsaa skulde være saadanne, at medens ansete Embedsmænd, saaledes som vore Dommere, skal betragtes som indtagende en saadan Stilling, at ethvert Ord, som gøres om Partiskhed hos dem, er en grov Krænkelser, saaledes som det ærede Medlem Hr. Pürschel her i Salen har hævdet — hvis man f. Eks. siger om en Dommer, at han er Nazist, at han har dømt ud fra nazistiske Synspunkter, er det en grov Krænkelser af vort Retsvæsen at forudsætte en saadan Partiskhed hos en Dommer — saa møder det samme ærede Medlem op med et Indlæg, hvori han retter Anklager mod *Folkets* Dommere. Er disse Dommere inden for vort Retsvæsen da ikke beskyttede?

Kan man med Hensyn til vort Retsvæsen staa op og sige, at kommer man for Viborg Ting, bliver man dømt saadan og saadan, kommer man for Odense Ret, bliver man dømt saadan, og kommer man for Københavns Ret, bliver man dømt saadan? Og kan man om selve de Domme, der er fældet paa Grundlag af en Nævningekendelse, ganske utvetydigt bruge Betegnelser, som det ærede Medlem Hr. Pürschel ved en tidligere Lejlighed, da der var Tale om Domsmagten og Dommernes Upartiskhed, i de stærkeste Vendinger erklærede for utilstedelige?

Er Forholdet virkelig dette, at Folkets Dommere i dette Land er fuglefrei paa den Maade, at en hvilken som helst Paastand kan fremføres, at man over for en fældet Dom ikke engang har den Undseelse, at

man i hvert Fald gør sig den Umage, at man forsøger at se, hvilke Argumenter der kan have været, men hævder, at selv, inden Dommen er fældet, kan man sige, det er en uretfærdig Dom?

Jeg maa sige — det er ganske som Lægmand, og det kan udmærket være, at Jurister vil kunne anføre særdeles gode Paragraffer —, at jeg kan ikke se rettere end, at for os, der ikke har juridisk Uddannelse, er dette et groft og utilbørligt Angreb paa dansk Retsvæsen og paa fældede Domme her i Landet, et Slag imod det, der netop fra den Side gøres gældende som det nødvendige for, at der skal kunne være og gælde en Retsbevidsthed i vort Folk og en Tillid til fældede Domme.

Jeg tror, jeg kan sige til det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen, at hans Indlæg var meget stærkt præget af, at han ikke rigtig kunde vide, hvilken Stol han skulde sætte sig paa. Paa den ene Side var det ærede Medlem stemt for disse smaa, demokratiske Reforme — paa den anden Side græd han Krokodilletaarer over, at Demokratiet var jo allerede slukket, og gennemføres kunde de ikke. Dertil kom saa en hel lang Udredning angaaende vor Retspleje, hvor man samtidig med Krokodilletaarerne over for Demokratiet sporede, at det ærede Medlem i høj Grad beklagede, at Demokratiet ikke var drevet vidt nok.

Vi har fra vor Side i al den Tid, vi har arbejdet med Retsplejeloven og med Retsvæsenet overhovedet, arbejdet paa at gøre vort danske Retsvæsen saa demokratisk som muligt. Vi kan derfor ikke føle os paa nogen Maade saadan særlig hverken ramt af de Ytringer, det ærede Medlem kom med, eller opbyggede ved disse Betragtninger, hvor det gik igennem, at nu var Demokratiet jo alligevel færdigt, saa gennemført blev der alligevel ingenting.

Man skønnede ganske tydeligt, at det ærede Medlem ikke rigtig kunde finde ud af, om han virkelig ønskede disse Ting gennemført, eller han egentlig nok saa gerne ønskede, at de ikke blev gennemført. Dette Synspunkt, paa den ene Side at være stemt for demokratiske Reforme og paa den anden Side blæse Demokratiet et Stykke, at anklage disse Institutioner for ikke at være gennemført demokratiske nok, men alligevel i en Understrøm lade forstaa, at det er jo ganske ligegyldigt, for Reaktionen har jo sejret alligevel — det viser i Virkeligheden, at det ærede Medlem ikke kan blive klar over, hvad det egentlig er, han skal arbejde for.